

Finansministeren (Kampmann): Det foreliggende lovforslag tilsigter ikke en ændring af fordelingen af de i boligstøtteloven fastsatte rådighedsbeløb — det var jo tilfældet med det af det ærede medlem hr. Paabøl den 4. maj i år fremsatte lovforslag. Lovforslaget her har alene relation til kap. V. A.-byggeriet, d. v. s. det private byggeri, der opføres med statslån udmålt på grundlag af vurderingen.

Lovforslaget indeholder to nye ting, der ganske vist ikke er så nye, som man måske ville tro — det er spørgsmål, der mange gange har været drøftet — nemlig for det første, at statslånet efter kap. V. A. ikke må overstige 25 000 kr. pr. lejlighed, for det andet, at der ved tildeling af lån skal gives fortrinsret til en- og tofamiliehuse.

Lad mig til det første spørgsmål sige, at med den lånegrænse, der gælder for kap. V. A.-byggeriet — det er som bekendt 75 pct. af ejendommens værdi — skulle et statslån på indtil 25 000 kr. pr. lejlighed normalt være fuldt tilstrækkeligt. Jeg kan til sammenligning anføre, at statslån i henhold til byggestøttelovens kap. IV. — det er parcel- og rækkehusbyggeri for mindrebemidlede — hvor lånegrænsen er 90 pct., normalt ligger på tilsvarende beløb. Vi har indhentet oplysninger fra Kongeriget Danmarks Hypotekbank om de givne låns størrelse, og det fremgår heraf, at kun ca. 9 pct. af de lån, der hidtil er udbetalt i henhold til kap. V. A., har overstegit 25 000 kr. Hvis man derfor indfører en lånegrænse som her foreslået, betyder det, at for en halv snes procent af låneandragenderne vedkommende må den private bygherre enten søge optaget tilsvarende større kredit- eller hypotekfor- eningslån eller selv forøge sit indskud, og dette rammer kun den dyreste del af byggeriet. Jeg kan i hvert fald ikke have noget imod, at vi går med til at drøfte en sådan ændring.

Ser man dernæst på forslaget om, at en- og tofamiliehuse med beboelse for bygherren selv skal have fortrinsret til midlerne efter kap. V. A., kan jeg henvise til den af boligministeren ved mødet den 26. april 1956 med repræsentanter for de fleste af de politiske partier truffene aftale, hvorefter parcelhusene foreløbig i finansåret 1956—57 skulle have fortrinsret. Da der imidlertid på det tidspunkt, da denne aftale blev truffet,

allerede var disponeret over det fulde beløb, som i dette finansår er til rådighed for dette kap. V. A.-byggeri, har aftalen alene haft virkning med hensyn til de midler, der blev ledige derved, at de registrerede byggerier ikke er påbegyndt rettidigt; og de midler, der på denne måde har været til rådighed, var meget begrænsede. Der beror for tiden i hypotekbanken anmeldelser vedrørende 2 350 en- og tofamiliehuse til brug for bygherren selv, og alle disse anmeldelser vil kunne registreres pr. 1. april 1957, hvis man gennemfører et forslag som det, der her er fremsat.

Det er rigtigt, som det er anført i bemærkningerne til lovforslaget, at en væsentlig del af de anmeldelser, der er registreret i finansåret 1956—57, er koncentreret på byggeri i hovedstadsområdet, og at der for en stor del er tale om udlejningsbyggeri. Jeg kan imidlertid ikke lade være med at tænke på, at den ændring, der blev indføjet i boligstøttelovforslaget, og hvorefter der kan bygges etageejendomme med op til 36 lejligheder indenfor kap. V. A.s rammer, såvidt jeg husker fra min deltagelse i disse forhandlinger, netop blev indsat efter et stærkt ønske fra det radikale venstre. Såvidt jeg husker, var boligministeren meget imod at forhøje grænsen, både dengang man i september 1954 forhøjede den til 12 lejligheder, og særlig imod, at vi skulle gå endnu længere i foråret 1955. Men dette er ikke fremsat som kritik af det radikale venstre — det er kun glædeligt, at partiet er kommet på bedre tanker.

Jeg tror, at hvis man gennemfører dette forslag, vil det medføre en spredning af kap. V. A.-byggeriet. Det vil ganske givet være beskæftigelsesmæssigt fordelagtigt, ligesom det for administrationen vil være en fordel, hvis alle disse anmeldelser kan registreres, og man kan få byggeriet af en- og tofamiliehuse i gang. Jeg kan derfor på regeringens vegne tilsige en velvillig overvejelse af det foreliggende lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Kirsten Gloerfelt-Tarp): Jeg vil gerne takke den højtærede minister for den venlige modtagelse af lovforslaget. Det er, som det også fremgik af ministerens tale, ikke et revolutionerende forslag. Det begrænser sig til noget meget enkelt, som ikke rører ved det